Nălucirile unui creier desprins din neant

On Iulie 06, 2015

Plasează-te în ipostaza de navigator în spațiul cunoașterii, fără a face din leadership un domeniu închis în sine.

Totul se constituia ca o punere în scenă a unei realități fără nume, într-un univers care nu putea fi calculat de știință, ci doar de vocea interioară a unui artist care își evaluează opera, având nevoie de confirmarea faptului că gustul său față de profunzimea și misterul interiorității sale este desăvârșit. Într-un fel, mă simțeam ca și când ar fi trebuit să fac o mare descoperire, un pas înainte în găsirea unor corpuri cerești locuibile, un nou record în domeniul cercetării spațiale, printr-un fel de rezonanță la ascultarea unei game largi de sunete precum cele ale inimii.

Cea mai mare claritate a convingerii unui observator relativist este că nu există idei înnăscute, ci doar o forță ce declanșează anumite procese mentale. Gândul alerga fără să se poată opri asupra ideilor principale, mici străfulgerări de intuiție și imaginație condensate într-un material de scurtă durată în care timpul, luându-se uneori egal cu zero, era justificat prin faptul că se comporta ca o conversație cu un necunoscut, căpătând mai apoi valoarea de sentiment.

Mă simțeam dezorientat, de parcă ar fi trebuit să explic până la un anumit punct existența unui ocean aflat la treizeci de leghe sub suprafața globului. Gândul era parte integrantă a unui univers sensibil, o nălucire a unui fals Eu. Sau, mai bine zis, o nălucire a unui lucru prezentat sub diferite forme, o oglindă a unei realități egale cu suma forțelor de interacțiune între profund și senzațional. Proprietatea unui fenomen de a depinde de acțiuni momentane, o momeală a dorinței de a străpunge ascunsul. Toate aduceau promisiunea interpretării unei noi rezonanțe în spectrul unei compoziții revelatoare.

Leadership: Activarea laturii tale de creator se sprijină pe unicitatea capacității de a depăși timpul în care ai trăit ca martor al unei realități ce nu poate transfigura persoana umană decât în spațiul unei descoperiri despre propria sa natură?

Natura propriei mele persoane se înscria, concentric, în natura gândurilor mele. Astfel, am fost capabil să-mi deschid inima și mintea pentru a înțelege în profunzime natura propriei mele realități și relația mea cu Universul.

Timpul devenea un dublu al gândului, un ansamblu de conexiuni neuronale create în mare viteză de o minte care se întreabă - nu doar o minte care caută, în acord cu convenția „început-sfârșit”: *nu e niciodată prea târziu sau prea devreme, este atunci când trebuie să fie.*

Or în cazul unor distribuții de sarcini ale funcțiilor sale de acces într-un perimetru care îndeplinea polivalența unui univers alternativ. Într-un spațiu care, de multe ori, era diferit de toate celelalte, neținând cont de măsuri, standarde și reguli, concentrându-se și dilatându-se după împrejurări, timpul se calcula în funcție de variabilele „dus-întors”. Oare cât de stabil era acest circuit mereu reînnoit de răspunsuri și de revelații?

Gândul, ca și sufletul are doi ochi, spunea cineva, unul privește timpul, celălalt stă întors spre veșnicie. Materializarea gândului depinde întrucâtva de puterea omului de penetrare a nespusului și de dominare a neantului, admițând faptul că potențialul său de sondare este nelimitat.

Leadership: Te plasezi într-o regiune diferită a spațiului numit „Tu însuți” în acord cu convenția „început-sfârșit” din imboldul gândurilor izvorâte dintr-un misterios fluid creator ce curge în planul continuu al interpretării realității?

Ceea ce fascinează prin mijloacele prin care proiecțiile gândurilor reușesc să îndeplinească un scop fixat deseori cu anticipație, este modalitatea de a declanșa o nouă reprezentare a spațiului numit „Tu însuți”, fără a confunda scopul cu cauza. Acest spațiu face legătura dintre ceea ce îți imaginezi și ceea ce experimentezi într-o realitate care depășește cu mult ceea ce este unanim acceptat.

Realitatea după care te ghidezi în viață este de multe ori sinonimă cu gândurile care te sabotează, cu aspectele delicate ale personalității tale, ceea ce pentru un creator înseamnă să-ți construiești o a doua natură, deasupra naturii dăruită deja de către Creator. Această a doua natură se distinge în funcție de cum percepi adevărul despre lumea în care trăiești, și în funcție de cum reușești să-ți descoperi reperele de real folos în viață.

Judecând după felul cum omul își folosește voința de a se înscrie cu orice preț în ordinea imaginarului, leadershipul poate fi considerat o plasare a cunoașterii într-o lume în care accesibilitatea ei constituie un impediment?

Dacă da, atunci leadershipul devine un domeniu închis în sine, cu un ecou tot mai slab în mase, dar cu o mai mare orientare spre ceea ce își imaginează aspirantul la superioritate, făcând din această știință o adevărată artă a abstractizării, conducând (eventual) la anumite tipuri sau forme de prezentare și de reprezentare a cunoștințelor. Dar și cu o orientare pe cum se poziționează el față de actul de gândire care trece dincolo de nomenclatorul de teme morale, identitare, filozofice acceptate ca repere ale fixării unor limite sociale.

Leadership: Există posibilitatea să-ți însușești o nouă concepție despre lume, fără ca însăși însușirea acestei concepții să fie deja o interpretare personală a unei imagini situate foarte departe de adevăr?

Transformarea gândirii, plasarea omului în ipostaza de navigator în spațiul cunoașterii prin folosirea puterii oferite de micile străfulgerări de intuiție și imaginație, dezvoltă cu succes în cadrul leadershipului o superioritate, ce-i drept, oarecum indirect, dar care poate avea o corespondență în ceea ce privește imaginea de sine. Omul devine superior prin concepția unică pe care și-o face despre lume după interpretarea pe care și-o dă lui însuși într-un context de redefinire a realității.

O imagine situată departe de adevăr este o captură a realității care nu se învoiește cu gândurile asupra unui singur aspect: nu e niciodată prea târziu sau prea devreme să te recunoști altcineva decât cel ce ai fost până într-un anumit punct al vieții.

Filosoful român, C. Rădulescu Motru afirma la un moment dat: *„ Adevărurile științifice semănate în inteligențele oamenilor sunt neproductive. Ele n-au într-însele putința de a fi transformate în valori practice. Ele nu schimbă nimic din rutina obișnuită. "*

Pentru ca adevărurile să fie acceptate, ele trebuie să fie descoperite pe cont propriu și apoi conștientizate pe deplin. De aceea, a te plasa într-o regiune diferită a spațiului numit „Tu însuți” în acord cu convenția „început-sfârșit” din imboldul gândurilor, pe palierul cald al imaginației, în cadrul diverselor direcții ale rezultatelor experimentale, este o formă de a te diferenția de ceilalți, de a te recunoaște drept altcineva, este o formă de a te simți liber să cunoști tot ceea ce alții nu pricep.

Astfel tu nu vei mai putea trăi prin cunoașterea celorlalți oameni. Dar oare ei vor putea să se lumineze prin ceea ce tu ai asimilat la nivel individual?

Interpretarea pe care o dai fiecărui lucru este o întâlnire dintre gânduri și realitate care poate omite analiza obișnuită a posibilităților lumii de a se revela ca o supapă a suportării existenței într-un univers fără început și fără sfârșit.

Nălucirile unui creier desprins din neant scot în evidență acea latură a omului aflată în pericolul de a obține mai mult sau mai puțin decât i se cuvine prin sondarea necunoscutului căruia îi corespunde imaginarul, în funcție de cantitatea de cunoștințe adaptate la cerințele și exigențele sale personale, dar susceptibile de a fi transferabile altora.

Source: https://neculaifantanaru.com/nalucirile-unui-creier-desprins-din-neant.html